

MARIE REJFOVÁ

KDO MAŽE, TEN JEDE

KDO MAŽE, TEN JEDE

KDO MAŽE,

MARIE REJFOVÁ

TEN JEDE

Mystery Press
2019

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Marie Rejřová, 2019

Cover © Daniel Špaček, 2019

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2019

ISBN 978-80-7588-111-3 (pdf)

Knihy Marie Rejfové
v nakladatelství **MYSTERY PRESS**

Josefína Divišková

**KDO JINÉMU JÁMU KOPÁ
KOMU STRAŠÍ VE VĚŽI
KDO MAŽE, TEN JEDE**

Připravujeme
CO SE VLEČE, NEUTEČE

JEDNA

/ Sobota 3. 2., 11:50

1

Miroslava Dostálová nespokojeně pokrčila nos proti obloze. Polední slunce se schovalo za mraky a nedávalo ani v nejmenším najevo, že chce něco na téhle situaci změnit. Navíc se zvedl vítr a vmetl každému, kdo se odhodlal riskovat zdravím na běžkách, čerstvě napařaný prašan do očí.

„No, hezký,“ zabručel Karel Dostál, který stál ve stopě za ní. „Divím se, že vůbec někdo přišel.“

„Jako každý rok v tuhle dobu,“ pravila přes rameno.

Nechápala svého muže o nic víc než všechny zdravé a mobilní občany Brodu, kteří dali přednost sobotnímu programu v televizi před tradičním „šoupákem do Machtína“. V prostoru startu se těsnala necelá stovka nadšenců různého věku a pohlaví. A to bylo setsakra-mentsky málo. Lidé jsou líní, pomyslela si a vypjala prsa jako při sokolském nazdar. Jejich chyba.

„Právě. Mohla jsi to posunout na konec měsíce.“ Zabodl hůlky a vytáhl z kapsy zmuchlaný kapesník.

„Prosím?“

„Jsi jednou starostka...“ Zatroubil jako polnice.

Několik okolostojících se po něm otočilo – snad v úleku, že zmeškali start. Z hloučku lyžařů popíjejících horký grog u provizorního stánku se ozval pronikavý ženský smích.

Přešla vše s důstojným klidem.

Utřel si nos. „Bude to lepit...“

„Měl sis pořádně namazat.“

„Mazal jsem,“ odsekl.

Pokrčila rameny. „Asi špatně.“

„Zima je jako v psinci,“ nedal se.

„Zato na Čihátku – tam mají jistě teplo,“ pokývala hlavou a znovu si raději překontrolovala obsah velké koženkové ledvinky neurčitěho stáří. Náplasti, jelení lůj, telefon, vosk, mapa, doklady, dvě celozrnné tyčinky, pití, papírové kapesníky. Možná měla vzít obyčejné. Vypadá to, že Karel tu rýmu nepředstírá...

„Nemůžu za to, že mě pozval,“ ohradil se.

„Kdo a kam?“ doplužila k nim tmavovláska v červeném kulichu a spíše silou vůle než lyžařským uměním zastavila na špičkách Karlových předrevolučních sportenů.

„Josefíno!“ zvolal.

„Starý Kačírek vdává dceru a náš táta si myslí, že by si to užil daleko víc,“ zodpověděla její otázku Miroslava.

„Neblázni, švagře,“ pokusila se černovláska o mravokárný tón. „Veselit se s bandou nimrodů, když můžeš tužit tělo sportem?“

„Stojíš mi na lyžích – švagrová,“ štouchl do ní.

Neudržela rovnováhu a sedla si na zadek.

„Au! Co děláš?!“

„Ničíš mi vybavení.“

„Prosím tě,“ vyhrabala se s nadávkami na nohy, „oba s Mirkou vypadáte jako Hanč a Vrbata.“

„Jo,“ popotáhl. „Zmrzlí na kost.“

Miroslava byla se svou vizáží spokojená, tudíž se jí sestřina kritika nedotkla ani v nejmenším. Urovnala si ledvinku na zádech, aby jí světlezelená větrovka nedělala na bocích faldy.

„Nenapadlo tě, že bys měla trochu reprezentovat?“ rýpla si do ní Josefína.

„To si myslíš ty, nebo tví noví známí z Prahy?“ vrátila jí smeč Miroslava a pohlédla ke stánku. Všem dominoval vysoký šedesátník impozantního zjevu, který bavil dvě mladé ženy jakousi vtipnou historkou z lyžování na ledovci. Miroslava přemýšlela, jestli ji popouzí víc jeho dokonalý chrup v opálené tváři, nebo fluidum velkého světa, které kolem sebe šířil. „Kryštof Oplt osobně,“ neodpustila si štiplavý tón.

„Náhodou. Je v pohodě,“ opáčila Josefína.

Karel se probral z tichého odporu vůči všem akcím, které mu bránily sedět v teple u piva. „Kdo?“

„Kryštof Oplt,“ sykla Miroslava. „A neďívej se tam. Bude si myslet, že mluvíme o něm.“

„Taky že mluvíme,“ pokrčil rameny. „Vypadá sympaticky.“

„Vždyť to říkám,“ rozhodila hůlkami Josefína, divže neinzultovala dámu středních let stojící kousek od ní.

„Zavaž si pořádně boty,“ poradil jí Karel.

„Mám,“ ujistila švagra.

„Nikdy ses to pořádně nenaučila,“ poznamenala Miroslava.

„Protože jsi mi to blbě vysvětlila,“ usadila ji Josefína.

Miroslava upřela zrak na Josefíniny běžkařské boty. Jako starší sestra dostala od rodičů za úkol naučit malou Pepinu kličku. Povedlo se jí to jen napůl. Josefína to dál a dál motala po svém i přes výhrůžky vleklého mučení.

Chumel lidí před startovní čárou se zavlnil a na nízký stupínek vylezl tlustý pán v beranici se vzduchovou pistolí v ruce.

„Životní prostředí vás, jak tak koukám, nezajímá,“ podotkla Miroslava suše. Nechápatost jejich příbuzných bývala někdy opravdu nesnesitelná.

„Ale zajímá,“ opáčil Karel a zabalil se do šály až pod nos, protože začalo sněžit. „Zrovna teď je na hovno.“

Miroslava se nadechla, ale ať už hodlala říct cokoli, slova jí vzal z úst startovní výstřel. Rána přehlušila vše ostatní a někde za kopcem se rozvinula v mnohonásobnou ozvěnu.

„Co tam nahoře asi teď dělají?“ otočil se Karel k zalesněnému úbočí. Vítr k nim občas donesl vzdálené zvuky lesního rohu a jemu podobných nástrojů.

„Nehlobej a jed!“ zavelela Miroslava jako velitel dragounů. Mít šavli místo hůlek, tak svému muži dávno usekla půlky.

Vyrazili.

2

Když dav běžkařů odstartoval na patnáctikilometrový okruh brodskými lesy, Josefína si pořád ještě myslela, že ji čeká zábavný den. Zhruba po deseti minutách o tom začala pochybovat a o půl hodiny později nabyla přesvědčení, že zhyne. Většina účastníků zmizela kdesi vepředu a nebýt hlasitého „Píchej!“ kterým ji Miroslava v pravidelných intervalech doháněla k šílenství, spokojeně by si ustlala v závěji k věčnému spánku. Navíc houstlo sněžení a s tím i Karlovy lamentace, „že se to – krucinál hergot – lepí“.

„Do prkenný ohrady, já se na to vykašlu!“ zahřměl nakonec. Zastavil a sundal si jednu lyži. „Mám to celý obalený sněhem.“

Josefína se vedle něj svalila na bok a položila tvář na snůh. Srdce jí bušilo ve spáncích.

„Takhle se nikam nedostaneme,“ zakroutila hlavou Miroslava, na které byla znát jen nepatrná únava. Otevřela ledvinku a podala Josefíně láhev s vodou. „Nikdy jsi nebyla příliš fyzicky zdatná, ale netušila jsem, že jsi na tom až takhle špatně.“

„Nechte mě tu vlkům,“ zachrchěla Josefína a pokusila se napít trochu životodárné tekutiny. Vleže to byl nesnadný úkol a ona si nalila většinu vody někam za ucho.

„Tak si ale ustel jinam,“ houkl Karel, který se pokoušel kovovým koncem hůlky zbavit lyži zbytků sněhu a vosku, a zaposlouchal se. „Jedou sem lidi.“

„To je mi jedno.“ V tuhle chvíli se jí i rána špičkou lyže do oka zdála milejší.

„Odřeš si skluznici,“ připomněla Miroslava svému muži skutečnost, že si ničí běžky.

„To je mu jedno,“ zachrchlala znovu Josefína.

„Stopa!“ uslyšeli mužský hlas.

Vzápětí spatřili i jeho majitele – vysokého muže, kterého předtím viděli u stánku s občerstvením. Následovala ho blondýna kyprých tvarů šikovně zapasovaných do upnutých běžeckých kalhot a štíhlá dívka v tmavých brýlích. Její nakrátko střižené hnědé vlasy, ve kterých se zachytil padající snůh, zpola zakrývala čelenka.

Muž vyšlápl ze stopy těsně u Josefíny. „Říkal jsem si, že jste to vy,“ pravil. „Díky té čepici jste vidět na kilometry daleko.“

Usmála se, jako kdyby odpočinek ve sněhu byla naprosto běžná záležitost, které se pravidelně oddává, a s veškerou elegancí, jíž byla v této chvíli schopna, vstala.

„Nelo,“ pozdravila dívku s čelenkou a kývla na její společnici.

„Nevím, jestli se znáte s mou sestrou. Miroslavo, pan Kryštof Oplt, jeho přítelkyně Nela Martinovská a slečna Andrea Kolins. Manželé Dostálovi.“

„S paní starostkou jsem měl už několikrát tu čest na radnici,“ pravil Kryštof Oplt příjemně melodickým hlasem. „Dobrý den. Jak se máte? Pane Dostále,“ potřásl si s Karlem rukou.

„Zdravím,“ pronesla napůl úst Miroslava.

Kryštof Oplt se naklonil k Nele Martinovské. „Snažil jsem se paní starostku přemluvit, aby se zúčastnila naší oslavy dnes večer ve mlýně. Ale dala mi košem.“

„Opravdu nechcete přijít?“ obrátila se Nela na Miroslavu. „Nebude to nic velkého. Jen pár přátel.“

Miroslava na ni chvíli hleděla, jako by nemohla pořádně přečíst nápis na její čelence, a potom se přitočila k manželovi. „Měli bychom vyrazit. Počasí se rychle horší a zapadne stopa.“

„Vydrž,“ zavrčel Karel, který stále ještě vylepšoval jízdni schopnosti svých běžek. „Už to bude.“

„Takhle byste to neměl dít,“ pronesla Nela Martinovská a sundala si brýle. Za nimi se skrývaly velké pomněnkové oči rámované hustým obočím.

„Vím.“ Nechal všeho, oklepal si botu a vlezl do vázání.

„To je dřevo, nebo lamino?“ mrkla blondýnka poťouchle na Kryštofa Oplta.

„To jsou lyže, slečno,“ zahučel Karel. „Jedeme?“

„Kdyby to nevadilo, přidali bychom se k vám,“ obrátil se na něj Oplt.

„Pro mě za mě,“ pokrčil rameny.

„Budu dělat stopu,“ řekla Nela Martinovská a vyrazila první.

Karel s Miroslavou se vydali za ní.

Kryštof Oplt šťouchl blondýnku hůlkou do zaobleného pozadí. „Jed, Andrejko.“

„Nech si to,“ zahrozila na něj prstem.
„Teď vy,“ mrkl na Josefínu. „Posbírám odpadlíky.“
„Výborně,“ přikývla poněkud nejistě.
„Jeďte svým tempem,“ uklidnil ji. „Ještě jeden menší kopec, ro-
vinka a pak to bude z kopečka.“
„No právě,“ zašeptala spíš pro sebe.
Měla by mu říct, že neumí brzdit. A taky zatelefonovat Tvrdíkovi
a sdělit mu poslední sbohem.
Ale nakonec si to rozmyslela a srdnatě se odpíchla.

3

Během další půlhodiny zvládla dvě věci najednou – modlit se, aby přežila, a zaobírat se Kryštofem Opltem.

Přijel před pár měsíci s velkolepými plány přestavět mlýn po rodičích v malé vsi Machtín, která ležela nedaleko Brodu, a okamžitě se stal hlavní postavou drbů místních obyvatel. Postupně vyšlo najevo, že tenhle činorodý rodák vlastní pozemky v okolí města. Šuškal se, že by na nich měl vyrůst závod na výrobu laminátu, čímž uvedl do varu ochránce přírody v celém brdském pomezí a polovinu racionálně smýšlejících občanů Brodu. Josefína to okomentovala několika vtipnými douškami na svém facebookovém blogu a víc se o celou záležitost nestarala, dokud před základní uměleckou školou neza-
stavilo obrovské černé BMW.

Když pro tebe přijede auto, Josefínko, hezky se uprav a nepospíchej, rekla jí kdysi babička poté, co típla cigaretu do broušeného popelníku na okraji vany. *Milenec počká rád a policajti nakonec taky.*

Pamětlivá této rady otálela ve sborovně před zrcadlem pečlivě propočítanou dobu deseti minut, aby se vzápětí ocitla ve mlýně před prázdnou zdí, na kterou měla ztvárnit horské panorama. Výše honoráře, kterou jí Kryštof Oplt a jeho mladička partnerka Nela Martinovská nabídli, způsobila, že se z hodiny na hodinu rozhodla být krajinářkou a malovat kýče. Od toho dne ji téměř každé odpoledne vozilo z práce černé BMW s mlčenlivým řidičem Kalinou a její kolegové z pedagogického sboru zdárně předstírali, že je jim to jedno.

„Vedete si skvěle!“ křikl za ní Kryštof Oplt, když se jí nějakým zázrakem nepodařilo ani jednou spadnout. „Z Brodu je to sem asi šest kilometrů!“

Stopa v těchto místech vedla podél okresní silnice vedoucí z Brodu do Machtína. Kolem se nacházel smrkový les, z návětrné strany bičovaný stále novým a novým sněhem. Vítr sílil a štípal do tváře.

„Támhle jsou naši!“ zvolal.

V hustém sněžení rozeznala zbytek jejich skupiny. Čekali v místě, kde se k silnici napojovala odbočka vedoucí lesem na kopec zvaný Čihátko.

„Zdá se mi to, nebo slyším hudbu?“ zavolal Oplt, když s Josefínou zastavili u ostatních.

„Nezdá,“ zasmála se blondatá Andrea, „pasou se tam jeleni!“

Josefína nastražila uši. Měl pravdu. Harmonika, syntetizátor, elektrická kytara...

„Zvoní vám mobil,“ upozornila ji Nela Martinovská.

„Jejda,“ Josefína se probrala. Přendala si hůlku do druhé ruky a zuby si stáhla mokrou rukavicí. Telefon jí vibroval kdesi u pravého boku.

„Můžeme pokračovat, prosím?“ Miroslava si odhrnula větrovku na zápěstí, nevšímavá ke Karlovým toužebným pohledům, které vrhal k cestě na Čihátko. „Je třináct dvacet. Většina účastníků bude pomalu v cíli.“

Josefíně se konečně podařilo vydolovat mobil.

„Kde, prosím tě, jsi?“ zeptal se komisař Tvrdík. „Skoro tě ne-slyším.“

Mezitím se celé osazenstvo v čele s Nelou rozjelo a Josefína s nimi. Terén se začal podezřele snižovat a lyže nabíraly rychlost. „Kristova noho!“ vyjekla.

„Stůjte ve stopě, Josefíno, a nechte se vést! Jsem pořád za vámi!“ povzbudil ji Kryštof Oplt.

„Co je? Co děláš?“ staral se Tvrdík.

„Lyžujuuu!“ pištěla.

„Tak zastav!“

„To nejde! Jestli se mi něco stane, chci, abys věděl, že jsem tě měla docela ráda!“

„Za chvíli sjedeme dolů k Machtínskému potoku,“ křikl Kryštof Oplt. „Navrhuju se na další štreku v tomhle počasí vykašlat a dát si něco teplého do žaludku!“

V tu chvíli se ozvala rána a pak znovu. Při další za nimi cosi s ošklivým hvizdem zaletělo do lesa a Josefíně se rozklepaly nohy.

„No do prdele, co to bylo?!“ křikl Karel Dostál.

Andrea Kolins zaječela.

„Nezastavuj, Nelo, a jed!“ řval Oplt.

„To byly výstřely?! Josefíno!“ zaslechla Tvrdíka a pak už nic, protože jí telefon vypadl z ruky.

Mírný svah se změnil v solidní stráň a rychlost lyžařů se ještě zvýšila.

„Nohy do pluhu, Josefíno!“ křikl Oplt. „Vezměte si obě hůlky!“ Ty už ale také neměla.

„Vydržte, už budeme dole! Špičky k sobě!“

To se lehce řeklo. Jediné, co vnímala, bylo široké pozadí Andrey Kolins s nápisem *Rossignol*, které se k ní nebezpečně blížilo.

„Pozor! Jedu!“ zaječela a blondýna jen tak tak stihla uskočit.

Karel Dostál ovšem takové štěstí neměl. Když o pár dní později Miroslava o tom kotrmelci vyprávěla – v rámci domácí přednášky na téma „Když už musíš zabít sebe, neohrožuj při tom druhé“ – všichni žasli, že to odnesl jen Karlův kotník.

„Sakra práce,“ klel, když se mu podařilo vyprostit se zpod Josefíny a vyplivnout sních. „Bolí to jako čert.“

„Promiň,“ hekla.

Andrea Kolins zírala na vrchol svahu, odkud přijeli. „Pane Bože, co to bylo?!“

„Veletoč,“ odpověděla jí Josefína, která se pomalu soukala na nohy. Holé prsty pravé ruky jí začínaly omrzat.

„Někdo na nás střílel?!“ zajíkla se Andrea. „Kryštofe?!“ chytla Oplta za paži.

Ten mlčel a nespouštěl zrak z místa, odkud přijeli. Vršek kopce pod Čihátkem se však zahalil do bílé tmy.

„Nebud' hysterická,“ napomenula ji Nela. Sehnula se, aby si rozeprala vázání, a Josefíně neušlo, že i jí se povážlivě chvějí ruce.

„Tobě to přijde normální?!“ vyjela na ni Andrea.

„Ne, ale raději to budu řešit doma,“ odpověděla Nela.

„Policie Brod?“

Všichni se otočili k Miroslavě. S lyžemi opřenými o rameno a mobilem v ruce působila velice autoritativně. Napjatě sledovali její tvář, jako by to byl jediný pevný bod v tomhle zmatku.

Když vyřídila, co měla, pohlédla na Kryštofa Oplta. „Budu muset s rodinou využít vaší nabídky. Vzhledem k manžellovu stavu a počasí –“

„Samozřejmě,“ vzpamatoval se a ukázal mezi smrky. „Do mlýna je to už jen pár kroků. Vyklouzl z lyží a pomohl Karlovi na nohy. „Zvládnete to?“

„Jo,“ přikývl Karel a zavěsil se Opltovi za rameno. „Mámo, lyže.“

„Mám,“ potvrdila Miroslava. „Josefíno?“

„Jdu,“ vydechla Josefína, stále ještě trochu otřesená z posledních událostí. Krok měla vratký, ale těšilo ji, že může jít po svých.

„Nelo,“ hekl Kryštof Oplt pod Karlovou vahou, „zavolej Kalinovi, ať se vrátí do mlýna.“

Jeho partnerka přikývla a následovala Andreu, která se už mezitím ztratila v mlází.

